

Jeg kom til Galelejren, som medlem af "Irrenoffensive" (1), en Vest-berlinsk selvhjælpsorganisation for psykiatri-ofre. Vi, der er medlemmer af "Irrenoffensive", har alle været ofre for psykiatriske anstalter. Nu har vi slået os sammen og kæmper imod enhver form for psykiatri. Vi forsøger at erkende betydningen af vores galskab. Vi udveksler erfaringer om afskaffelsen af psykofarmaka. Vi forsøger at finde ud af, hvem eller hvad, der har fået os til at flippe ud og at undgå, at vi kommer på anstalten igen. Vi vil leve med vores følelser på en måde, så de ikke retter sig mod os selv, men mod de ødelæggende forhold. I Berlin laver vi offentlighedsarbejde om psykiatriske forbrydelser. Vi forsøger, sammen med progressive politiske grupper at kæmpe mod skærpelsen og udvidelsen af psykiatrien. Vi ønsker et galehus til os selv, hvor vi, beskyttet mod de (2) tvangsnormales vold og deres psykiatere, kan gennemleve galskabens faser. Galskab er, efter vores mening, ingen sygdom, men, set i lyset af folks (3) hverdagskrig mod hinanden, ja så er det en undertiden lidelsesfuld, nogen gange ekstatiske, til andre tider farlig form for menneskelig udvikling: intenst liv. Derfor bryder vi os heller ikke om, når vi bliver kaldt for "syge", idet "syg" ligger på linje med ord som "mindreværdig" og "behandlingsspåkrævet".

Da psykiaterne forlængst har sluttet sig sammen internationalt, så er det på høje tid, at også psykiatri-ofrene lærer hinanden at kende på tværs af landegrænserne og udveksler erfaringer og fører fælles kamp, thi psykiatri er overalt brutal og - for os ofre - skadelig. Derfor, og fordi Danmark er et meget smukt land og fordi folk her er mere tolerante, end i Tyskland, tog jeg sammen med 5 andre medlemmer af "Irrenoffensive" til Galelejren i Danmark. Galelejren er den danske Galebevægelses initiativ. I Vest-Tyskland og i Vest-Berlin findes der ikke sådan en bevægelse. Hvis de enkelte grupper, som f.eks.

(4) "klagecentre" fandt sammen, så ville der sandsynligvis opstå noget svarende til den danske bevægelse. I lejren mødte jeg folk med vidt forskellige opfattelser af psykiatri.

Der fandtes her mennesker, som frivilligt eller ufrivilligt var på anstalt, som blev "behandlet", folk der arbejdede i psykiatrien, pårørende og venner til psykiatri-ofre, sympatisører o.s.v. Jeg lavede interviews med 4 mennesker.

Jens, der var på psykiatrisk daghospital, fortalte, at han arbejder på stedets café/cafeteria(?), får psykofarmaka og iøvrigt er isoleret. For at undslippe denne situation i en uge, tog han på Galelejr.

Mette, der ligesom Jens ikke arbejder aktivt i bevægelsen, kom dertil (galelejren), for at indsamle erfaringer til sit arbejde i en skole (H.F., seminarium??, Oversætter) for sociale, medicinske og psykiatriske erhverv. Mette betegnede psykofarmaka som "nyttig" medicin til at befri (sindssyge) mennesker for deres "symptomer". Derefter skulle disse symptomfrie mennesker tale med psykiatere eller psykologer om sine problemer.

Bodil fortalte, at der på anstalten heldigvis, var en psykiater, som sendte hende hjem igen, da hun efter hans mening, ikke kunne blive "hjulpet" på anstalten. Efter en tid med samtalerapi, startede hun en selvhjælpsgruppe for gale kvinder. I denne gruppe deltog også i en periode to psykiatri- og psykologistuderende, dog ikke som terapeuter, men nærmere som ligestillede kvinder med beslægtede problemer.

Med Jørn (Langendorf) talte jeg om Galebevægelsens tre hovedpunkter. (Vedtaget foråret-79, Oversætter.) Sådan som jeg har forstået det, gennem Jørns oversatte ord, drejer det sig altså om:

a) AFprivatisering af psykiske problemer.

De gale vil give luft for længe ophobede og hidtil tilbageholdte lidelser, specielt følelser som sorg og fortvivlelse. Folk skal tale åbent om dem, også om at de har været på anstalt. Når de finder ud af, at de har de samme problemer, vil de finde ud af at det er samfundet, der er dårligt.

b) En kritisk holdning til den etablerede psykiatri.

Galebevægelsen kæmper mod piller, medicin (Den sløver), elektrochok, tvang, journaler, fiksering o.s.v. Flertallet af den danske bevægelse benytter sig af de psykiatriske begreber (egt. udtryksmåder) (som f.eks. psykose, medicin, psykisk sygdom, idet ".....alle i Danmark forstår dem." Der var dog ikke nogen fastdefineret mening i bevægelsen - imorgen kunne meningene ændre sig.

c) Påvisning af årsagerne til "psykisk sygdom".

Jørn siger, at der ikke findes en fælles forståelse af normalitet og galskab ("psykisk sygdom") og, at et seminar, hvor spørgsmålet blev diskuteret, endte i strid og kaos.

Som alternativ til psykiatrien ønsker den danske bevægelse, (sådan som Jørn fortalte det) reintegration og forsorg for hårdt ramte ("langtidspatienter") psykiatri-ofre. Der er behov for nogle galehuse, som bliver kørt af galebevægelsens medlemmer. Der er absolut ingen forbindelse mellem distriktspsykiatere og galebevægelsen i Danmark. Hvis nogen ønsker en eller anden psykoterapi, så er det hans privatsag. Endelig - siger Jørn - kan kun et ændret samfund føre til en løsning af psykiske og psykiatriske problemer.

Hvad angår Galebevægelsens første og tredje hovedpunkt, så kan jeg - og det gør "Irrenoffensive" også - godt støtte og forstå dem. Der, hvor der efter min mening, er et problem, er hvorfor den danske bevægelse ikke holder op med at benytte psykiatriens dybt nedgørende sprogbrug (egt. begreber). Argumentet om at benytte denne sprogbrug (og dermed den ideologi, der ligger bagved), "fordi alle forstår den", er farligt. Jeg selv, blev f.eks. slået til anstalten, fordi psykiaterne, huslægen, min familie og "venner" meget godt "forstod", at jeg ændrede mig i en for dem ubekvem og farlig retning. Men en sådan (5) "forståelse" kan jeg godt undvære. Det var denne psykiatriske sprogbrug, som i begyndelsen af lejren gjorde mig meget forskrækket. Overalt hørte jeg kun ordet "syg" og jeg havde, som de andre medlemmer af "Irrenoffensive"

en mistanke om at være kommet ind i en, af psykiaterne, fjernstyret lejr af folk med "sygdomserkendelse", d.v.s. folk, som ubetinget ville være tilpassede og normale igen. Først igennem en intensiv kontakt med enkelte mennesker på lejren og efter en udtømmende meningsudveksling mellem tyske og danske gale, kunne de problemer, som var opstået af sprogets inkonsekvens, fjernes eller i det mindste formindskes.

Ord er efter min mening, ikke særligt anvendelige og de havde næsten ført til, at vi fra "Irrenoffensive", skuffede og alt for tidligt, var draget tilbage til Berlin. Til alt held BLEV vi der og, at vi fra "Irrenoffensive" tilsidst alligevel opnåede god forståelse med medlemmerne af den danske bevægelse, viser den kendsgerning, at tyske og danske gale er blevet forelskede i hinanden og halvdelen af vores rejsegruppe vil derfor ganske hurtigt vende tilbage til Danmark igen.

PETER LEHMANN fra "IRRENOFFENSIVE", VEST-BERLIN. 1983

NOTER:

z

- (1): "Irrenoffensive" (af ein Irrer=en gal), autonom selvhjælpsgruppe i Vest-Berlin.
- (2): "Tvangsnormal": Modbegreb til psykiatriens begreb, "tvangsneurose". Opdragelse og kultur er grundlagt på tvang. Processen henimod "normalitet" er en selvforstærkende proces, som gør, at "de normale", selv forsøger at påtvinge andre sine normer, også selvom de er meningsløse. "Normaliteten" formidles gennem forskellige statslige institutioner. Her får den de ovenfor nævnte navne, "kultur" og "opdragelse" - men fælles for dem, er at de, uanset navn, er grundlagt og gennemført med tvang - derfor ordet "tvangsnormal".
- (3): "Hverdagskrig": Folk bekriger hinanden i hverdagen. Hvis man tillod folk at leve deres faser ud, så ville man heller ikke flippe ud. Deres naturlige udvikling bliver standset og når folk i det nuværende system, forsøger at nærme sig deres næste naturlige udviklingstrin, kommer de i konflikt med samfundet. ("Kæderne rasler, når de bliver smidt!")
- (4): "Klagecentre": Grupper af psykiatri-ofre og "behandlere", som tager sig af retskrænkelser i psykiatrien.
- (5): Det er vores påstand (tese), at de "normale" godt ved, hvad der er galt - d.v.s. , de aner det - og netop derfor behandler de, de gale så dårligt.

Oversættelse: Jesper Mührmann-Lund